

že parcela tato jest k mlýnu připsána, ale žalobci užívána, vůbec vědomosti o tom, že parcela č. kat. 21 zůstala připsána při mlýnu. V zjištěných okolnostech není ani podkladu pro závěr, že se žalovaná v tomto období jen svou vlastní nedbalostí octla a zůstala v této nevědomosti. Vždyť i žalobcům ušla neshoda knihovního stavu se stavem skutečným. Jest tedy míti držbu žalované až do odhalení neshody stavu knihovního se stavem skutečným za bezelstnou. Ale dovolatelka zůstala i na dále, až do 12. února 1929 bezelstnou. Přihlédnutí jest ke všem okolnostem případu. Dovolatelce nelze ani v tomto období přičítati obmyslnost, třebaš kolnu zřídili a postavili žalobci, ona se mohla dovolávati svědectví svého otce, zároveň tchána, pokud se týče otce žalobců, podle něhož se nesběhl omyl při vyhotovení trhových smluv ze dne 1. března 1923. Šlo by s hlediska otázky, zda jest v tomto období míti dovolatelku za obmyslnou, příliš daleko, kdyby se jí ukládala povinnost počítati s tím, že soud nebude věriti svědectví jejího otce. Teprve od 12. února 1929, kdy v jejím sporu s nynějšími žalobci C 220/28, oceněném na 2.000 Kč, bylo konáno v její přítomnosti odvolací jednání a rozsudkem odvolacího soudu byla její žaloba na odevzdání parcely č. kat. 21. a na vyklizení kůlny (cementárny) na ní stojící právoplatně zamítnuta, nelze ji již pokládati za bezelstnou. Proto ohledně doby ode dne 1. března 1923 až do dne 12. února 1929 nepřicházejí předpisy §§ 335 a 1323 obč. zák. v úvahu. Naopak jest ohledně tohoto období přihlížeti k § 329 obč. zák., podle něhož bezelstný držitel může věc, kterou drží, již z důvodu bezelstné držby, nezodpovídaje za to, podle libosti upotřebiti, spotřebovati, ano i zničiti. Nemůže proto býti žalovaná činěna zodpovědnou za to, že nakládala v řečeném období s parcelou č. kat. 21 jako se svým vlastnictvím. K nakládání s věcí, k němuž jest jinak jen vlastník oprávněn, patří dozajista i její zavazení (srov. Stubenrauchův Komentář výklad § 329 obč. zák., vydání 8, str. 397 a 398). Proto nemůže býti žalovaná strana činěna zodpovědnou za zatížení parcely čís. kat. 21 v ten rozum, že by žalobci byli oprávněni na ní žádati, by dala závady v tomto období vzešlé ohledně této parcely vymazati. Není proto tento nárok žalobců v zákoně odůvodněn a bylo v této části dovolání vyhověti, kdežto ohledně doby pozdější nebylo dovolání vyhověno, ježto, počínajíc dnem 13. února 1929, byla knihovní držba parcely č. kat. 21 na straně dovolatelčiny již obmyslná. K vůli úplnosti se podotýká, že tímto rozsudkem jest rozhodnuto jen o povinnosti vydati vkladnou listinu a o povinnosti depurační, nikoli též o poměru žalobců jako osob jen věcně ručících proti reálně oprávněným, aniž o jejich poměru k vlastní za sporné závady osobně ručící smluvní straně.

Čís. 10147.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Pro osvobození od podúřednické zkoušky přichází v úvahu jen skutečná, nikoliv i fiktivní služební doba patnácti definitivních služebních let.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, Rv II 614/29.)

Železniční zaměstnanec domáhal se proti československému státu zjištění, že mu přísluší ve smyslu výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 24.571 nárok na jmenování podúředníkem beze zkoušky se zpětnou platností od 1. července 1921 a by žalovaný byl uznán povinným zařaditi žalobce s platností a s finančním účinkem od 1. ledna 1921 do stavu podúředníků státních drah a poukázati mu podle toho příslušné požitky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 24.571, mohli býti jmenováni podúředníky s platností od 1. ledna 1921 kromě jiných i výhybkáři, kteří dovršili 12 služebních let ve vlastnosti definitivního služebníka a složili všeobecnou zkoušku podúřednickou ve smyslu zkušebního řádu pro nižší službu železniční. Pro přechodnou dobu byli podle téhož výnosu od povinnosti, skládati všeobecnou zkoušku podúřednickou osvobozeni ze služebníků, kteří měli býti jmenováni po dvanácti definitivních služebních letech, ti, kdož měli k povyšovacím termínům 1. ledna 1921 a 1. července 1921 již patnáct definitivních služebních let. Doslov tohoto výnosu jest zcela jasný a neponechává pochybností o významu oněch ustanovení. Žalobce uplatňuje pro sebe nárok na jmenování podúředníkem beze zkoušky; musel by tedy ve smyslu právě uvedeného výnosu prokázati, že k řečeným termínům měl, ježto patřil do kategorie výhybkářů, 15 definitivních služebních let. Důkaz tento neprovedl. Podle osobního výkazu byl žalobce u státních drah zaměstnán od 15. března 1903 do 25. prosince 1903, od 1. března 1904 do 30. prosince 1904, od 27. srpna 1905 do 22. prosince 1905, od 27. března 1906 do 8. března 1908, načež od 9. března 1908 do 11. září 1908 konal vojenskou presenční službu, a byl pak u dráhy zase zaměstnán od 13. září 1908 do 31. prosince 1908, kdy byl pro nedostatek práce ze služby propuštěn. Teprve od 13. dubna 1909 sloužil nepřetržitě u železniční správy. Měl tedy k rozhodnému dni 1. červenci 1921 celkem 13 let, 3 měsíce, 8 dní skutečné služební doby, ježto bylo podle odst. II. B § 4 výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924, vydaného k provedení zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 o propočítání služební doby státních zaměstnanců pro obor správy státních drah odečísti od jeho skutečné celkové služební doby 15 let, 9 měsíců a 8 dní čekací dobu 2½ roku. Žalobce tvrdí, že do jeho skutečné služební doby je započítati i dobu, po kterou byl v zimě přechodně ze služby pro nedostatek práce vyřazen, avšak souhlasnými výpověďmi znaleckých svědků jest zjištěno, že dobu vyřazení zaměstnance ze služby u dráhy, k němuž došlo z jakéhokoliv důvodu a ať trvalo jakoukoliv dobu, nelze, stejně jako vojenskou službu presenční a válečná pololetí, která měla vliv jen na zvýšení služného, započítati do služební doby podle výnosu čís. 24.571/1921. Žalobce neprokázal podmínky pro jmenování podúředníkem s prominutím podúřednické zkoušky ve smyslu shora cit. výnosu, pročez žalobní žádání jest neodůvodněné. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel směšuje neprávem předpisy o započtení služební doby pro postup v platu (ve služném) s předpisy upravujícími otázku způsobilosti státi se pod-

úředníkem. Tyto předpisy jest dobře rozlišovati. Pro vypočtení služného podle zákona čis. 222/20 a podle výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čis. 53.924 o zařazení do platového stupně jest přípustné započtení služby vojenské a jiných služeb, jakož i mezidobí, po která služba konána nebyla. Doba takto vypočtená platí za služební dobu, jest směrodatnou pro přiznání stupně služného, není však efektní skutečnou služební dobou, od jejíhož projití závisí podle výnosu ze 24. září 1921 čis. 24.571 osvobození od povinnosti skládati podúřednickou zkoušku. Kdežto podle oněch předpisů mohlo žalobci býti přiznáno služné i za dobu ve službách dráhy neztrávenou a nerozhoduje pro délku služební doby doba efektně ve službách dráhy ztrávená, není tomu tak, pokud jde o osvobození od povinnosti složit zkoušku podúřednickou. Také předpisy mzdového řádu, jehož se odvolatel dovolává (příloha k úřednímu listu čis. 26/1913), podle nichž se neodpočítává doba, po kterou za určitých podmínek byla služba přerušena, týkají se jen přiznání vyššího stupně platového, ale neplatí pro vypočtení skutečné služební doby, upravujeť výslovně jen poměry mzdové. Ustanovení výnosu čis. 24.571/21 jest jasné, jak správně první soud usuzuje. Podle tohoto předpisu jest podmínkou pro jmenování výhybkáře podúředníkem především dobrá kvalifikace, dovršení 12 služebních let ve vlastnosti definitivního služebníka a složení podúřednické zkoušky. Osvobození od povinnosti složit podúřednickou zkoušku mohou býti jen ti služebníci, kteří k povyšovacímu termínu 1. ledna 1921 neb 1. července 1921 mají 15 definitivních služebních let. Rozhoduje skutečná, nikoliv fiktivní služební doba. Do ní se nepočítají vůbec mezidobí, ve kterých skutečná služba konána nebyla. Je nesporno, že odvolatel neměl plných 15 let skutečné služby definitivní, což sám přiznává, vypočítává si služební dobu s připočtením oněch mezidobí na 17 let, 8 měsíců a 10 dnů. Bez započtení mezidobí, po která odvolatel skutečné služby nekonal, nečiní žalobcova služba 15 roků, jak správně první soud zjistil, které zjištění odvolatel ani nenapadá, trváje jen na tom, že jest ona mezidobí připočísti ke službě skutečně vykonané. Že ona mezidobí nelze započísti ustanovuje také výslovně výnos z 15. listopadu 1922, čis. 39.990 vyhlášený v úředním listu ředitelství státních drah v Brně ze 4. listopadu 1922 čis. 52 jako příkaz čis. 289. Odvolatel nemá tudíž nárok na osvobození od povinnosti složit podúřednickou zkoušku a, ježto tuto zkoušku nevykonal, nemá nárok na jmenování podúředníkem.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně a lze k jeho důvodům odkázati a jen ještě podotknouti, že výnosem ministerstva železnic ze dne 24. září 1921 čis. 24.571 měla býti příznivěji hodnocena delší než dvanáctiletá služební činnost a znalosti a zkušenosti touto delší dobou ve službě nabyté a proto byla výnosem přiznána zvláštní výhoda, zproštění od povinnosti všeobecné zkoušky podúřednické, těm zaměstnancům služebnické skupiny, kteří překročili již značně dvanácti-

letou dobu, — jinak k jmenování podúředníkem za dalších podmínek odst. II výnosu čís. 24.571/1921 předepsanou, — a vykazovali k povyšovacím termínům, k 1. lednu 1921 nebo k 1. červenci 1921 skutečně vykonanou službu 15 roků v definitivním služebním poměru.

Čís. 10148.

Žalobní nárok, by žalovaný byl uznán povinným sprostiti žalobce z rukojemského závazku, jest vykonatelným podle § 354 ex. ř.

Převzal-li slibující závazek, že se postará, by byl příjemce slibu sprostěn ručení, nemá příjemce slibu ani nárok na plnění třetí osoby ani nárok na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má jen nárok na dostiučinění, neplní-li třetí.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, Rv II 641/29).

Žalobce domáhal se na žalovaném, by byl uznán povinným sprostiti žalobce rukojemského a směnečného závazku proti bance L. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Opodstatněn jest důvod nesprávného právního posouzení v tom směru, že napadený výrok není exekvovatelný. I § 353 ex. ř. i § 354 ex. ř. má za účel donutiti povinného, by vykonal nějaké jednání nebo by něco opomenul. Žalobní prosba zní jen, by žalovaný byl uznán povinným sprostiti ho rukojemského závazku. To však není o sobě ani jednáním ani opomenutím, nýbrž jejich výsledkem. Bylo proto na žalobci, by v žalobní prosbě určitě udal, kterým jednáním neb opomenutím žalovaný tohoto právního výsledku má docíliti, a za tím účelem také v přednesu tvrditi a prokázati, v čem toto jednání nebo opominutí podle smyslu úmluvy mělo záležeti. To však žalobce neučinil a bylo proto žalobní prosbu zamítnouti. Než ani jinak nemá žalobní nárok opory v zákoně. Podle skutkového zjištění prvního soudu, jež zůstává nezměněno, prohlásil žalovaný, že se pro případ zmaření tohoto převodu postará o to, by žalobce svého závazku byl sprostěn (ručení v bance L.). Podle toho zaručil se žalovaný za výsledek plnění banky L., za sprostění ze závazku rukojemského, tedy osoby třetí, a mohl by žalobce podle § 880 obč. zák. žádati na žalovaném jen plné zadostiučinění, ano nenastalo propuštění z rukojemství.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce nelze ovšem přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že výrok odvoláním napadeného rozsudku není exekvovatelný. K nemožnosti prosazení žalobního nároku exekucí mohlo by býti za sporu přihlíženo jen tehdy, kdyby žaloba neobsahovala určitou žádost (§ 226 c. ř. s.), totiž takovou, že by z rozsudečného výroku podle ní vydaného nebylo lze seznati kromě osoby oprávněné a zavázaného také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění neb opomenutí (§ 7 ex. ř.). Žalobní prosba v souzeném případě, i když není zcela přesná, jest